

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. évi április hó 12 napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fejér Megyei Bíróság 6.B.119/2009/4. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott cselekményét emberölés bűntettének (Btk. 166.§ (1) bekezdés) **minősíti**.

A kiszabott **börtönbüntetést 5 (öt) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetést 4 (négy) évre súlyosítja**.

A kényszergyógyítás elrendelését **mellőzi**.

Megállapítja, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült 141.406.- (egyszáz-negyvenegyezer-négyszázhat) forint bűnügyi költségből 38.040.- (harmincnolcezer-negyven) forint bűnügyi költséget az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott köteles a másodfokú eljárásban felmerült 37.500,- (harminchétezer-öttszáz) forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fejér Megyei Bíróság a 2010. évi április hó 12. napján kihirdetett 6.B.119/2009/4. sorszámú ítéletével a vádlott bűnösségét segítségnyújtás elmulasztásának a segítségnyújtásra egyébként is köteles által elkövetett bűntettében (Btk.172.§ (1) és (3) bekezdései) állapította meg, és ezért őt két évi börtönbüntetésre és két évi közügyektől eltiltásra ítélte.

Elrendelte a vádlott kényszergyógyítását, továbbá rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést téves minősítés miatt és súlyosítás érdekében.

Perorvoslattal élt a vádlott és védője is, felmentésért illetve enyhítésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.507/2010. számú átiratában és képviselője a nyilvános ülésen az ügyészi fellebbezést azzal tartotta fenn, hogy az első fokú bíróság a túlnyomórészt a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott eljárásban nagyjából eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, de a sértett állapotával kapcsolatos lényeges orvosi adatokat, szakértői megállapításokat hiányosan tette a tényállás részévé, ami az ítélet részbeni megalapozatlanságát eredményezte.

A fellebbviteli főügyészség indítványozta a történeti tényállás az iratok tartalma alapján való kiegészítését a sértett kórházi ellátásakor észlelt állapotával, a rajta fellelhető sérülésekkel, a boncolás során feltárt betegségeivel valamint azokkal a körülményekkel, amelyek a sértett bekövetkezett halálával oksági összefüggésben állnak.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét - részben a részlegesen megalapozatlan tényállásra visszavezethetően, részben a bizonyítékok nem kellően részletes egybevetése folytán - hiányosan teljesítette. Megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott a sértett halálát megelőző években alkoholizálásával összefüggésben rendszeresen elmulasztotta az édesanyjával szemben fennálló ápolási, gondozási kötelezettségét, azonban tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlott mulasztása eshetőleges szándék formájában sem irányult a sértett halálának okozására.

A vádlott a gondozási kötelezettség teljesítésére, s a halálos eredmény elhárítására az idős szülőhöz fűződő személyes viszonyán túl, a gondnokul kijelölő határozat folytán is köteles volt. Mulasztásban megnyilvánuló magatartása indította el azt az okfolyamatot, amely a sértett egészségi állapotának romlásához, majd összeomlásához vezetett, s végül a halálát eredményezte. A vádlotti mulasztások a közönséges élettapasztalat szerint is alkalmasak a sértett halálának előidézésére. A halálos eredmény elhárítására a vádlottnak reális, objektív lehetősége volt. Mulasztása és a halálos eredmény közötti oksági kapcsolat megállapítható.

Esetlegesen az ölési szándék, ha az elkövető az események alakulását, a halálos eredmény bekövetkezését a véletlenre bízta, s nem reális körülmények alapján bizakodik annak elmaradásában. A csontsoványra fogzott, alultáplált, kimerült szervezetű sértetthez, aki vizelettel átitatott ágyneműben és ruházatban tartózkodott a hideg szobában és ismeretlen ideig a linóleummal borított padlón is feküdt, csak késlekedve orvosi segítséget hívni - olyan mulasztás, amelynél megállapítható, hogy ha a vádlott nem is kívánta a sértet halálának bekövetkezését, annak lehetőségébe belenyugodott.

A fellebbviteli főügyészség a fentiekre figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság - az ítélet részleges megalapozatlanságát az iratok alapján kiküszöbölve, - minősítse a vádlott cselekményét a Btk. 166.§-ának (1) bekezdése szerinti emberölés alapesetként és súlyosítsa a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetést.

Értékelje további súlyosítóként, hogy a vádlott közeli hozzátartozója sérelmére követte el a bűncselekményt és a sértett halála hosszú ideig tartó vádlotti mulasztás folytán következett be.

Mellőzze a vádlottal szemben az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának meghozatalakor helyesen alkalmazott kényszergyógyítást, az időközben bekövetkezett jogszabályváltozás miatt, - az enyhébb elbírálást jelentő Btk.2.§-ára figyelemmel, egyebekben hagyja helyben az elsőfokú ítéletet.

A védő a nyilvános ülésen elsősorban a vádlott felmentését, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A bejelentett ügyészi fellebbezés alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az ellentétes perorvoslatok folytán bírálta felül a Fejér Megyei Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását, melynek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság túlnyomórészt a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást.

A folytonos tárgyaláson kihallgatott személyekkel szemben a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, s az arra adott válaszok is rögzítésre kerültek.

Az emberölés büntetével vádolt terhelt bűnösségét azonban az első fokú bíróság anélkül mondta ki a vádban foglalthoz képest lényegesen enyhébb büntetéssel fenyegetett segítségnyújtás elmulasztása minősített esetben, hogy - akár a tárgyalás előkészítése során (Be.270.§ (1) bekezdése), akár az ügydöntő határozat meghozatala előtt (Be.320.§-ának (4) bekezdése) - megállapította volna, hogy a vád tárgyává tett cselekmény a vádtól eltérően minősülhet.

Megállapítható azonban, hogy ezzel csupán olyan (a Be.375.§-ának (1) bekezdése szerinti) relatív eljárási szabálysértés történt, amely nem volt lényeges kihatással az

eljárás lefolytatására, s emiatt az elsőfokú ítéletet nem kellett hatályon kívül helyezni.

Az elsőfokú bíróság eljárása során az egyéb perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta.

A perrendszerű bizonyítási eljárás során az elsőfokú bíróság feltárt minden, a tényállás szempontjából releváns körülményt, s a bizonyítékok okszerű mérlegelésével alapvetően helytálló történeti tényállást állapított meg.

Ugyanakkor a megállapított tényállás hiányos a Be.351.§-ának (2) bekezdés c/ pontja szerinti részleges megalapozatlanság, azonban az iratok tartalma (így a boncolási jegyzőkönyv és orvosszakértői vélemény) alapján kiküszöbölhető volt:

- Az 1930-as születésű, 155 centiméter magas sértett erősen lesoványodott, kórosan rosszul táplált állapotban volt, akinél bőr alatti zsírszövet csak jelzés értékben volt fellelhető.
- Kórházi ellátásakor vércukor értéke igen alacsony volt, ami a szervezet kimerülésének a jele lehet.
- Boncolása során a keresztcsonti, valamint mindkét fartájékon 10 - 12 darab, egyenként 0,5 - 1,5 cm átmérőjű kezdődő felfekvéses fekélyt találtak.
- Kórházba szállításakor testhőmérséklete még a végbélben is mérhetetlen volt.
- A kihüléshez hozzájárult a vizes ruhanemű és ágynemű hőelvonó-hatása, a sértett leromlott fizikai testalkata, táplálkozási nehezítettsége és cukor-anyagcsere zavara.

A fenti kiegészítéssel és pontosítással a tényállás minden tekintetben megalapozottá vált és alkalmas arra, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozat arra alapozza.

A bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság az egyes bizonyítékokat önmagukban és egymással összevetve kellő részletességgel értékelte.

A kiegészített, s a felülbírálat során irányadó tényállásból a vádlott bűnösségére levont következtetés is okszerű.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott terhére rótt bűncselekményt csak a halál napján történtek alapulvételével minősítette. Ez nem áll összhangban a rendelkezésre álló iratokkal és a megállapított történeti tényállással sem.

A vádlottnak a vádbeli időben a sértettel szembeni gondozási kötelezettségét két jogszabály is megalapozta.

Egyrészt mint a sértett leszármazójának családi (vérségi) kapcsolaton alapuló gondozási kötelezettsége állott fenn, a Családjogi Törvény 60.§-a szerint.

Másrészt a vádlott a szociális igazgatásról és ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény 41.§-ának (1) bekezdésén alapuló önkormányzati határozatok alapján 2005. évtől kezdődően folyamatosan annak fejében részesült ápolási díjban, hogy vállalta tartósan beteg és állandó gondozásra szoruló édesanyja ellátását.

Az irányadó tényállásból megállapítható, hogy a vádlott gondozási kötelezettségének nem tett eleget. Ennek következtében a sértett egészségi állapota folyamatosan romlott. A vádlott emberi élethez méltatlan körülmények között tartotta édesanyját, akinek ez teljes testi leépüléséhez vezetett. A cselekvőképességet kizáró gondnokság alatt álló sértett önálló életvitelre alkalmatlan állapotban volt, így - belátási képességének állandó és teljes hiánya miatt - tartásának embertelenül mostoha körülményei szellemi leépülésére nem voltak hatással.

A vádlott nem biztosította a sértett azon gyógyszereit sem, amelyek rendszeres szedése krónikus betegségek miatt szükséges lett volna. Nem fogadható el ekörben az a terhelti védekezés, miszerint édesanyja nem nyelte le a neki beadott orvosságot, hanem kiköpte a tablettákat. Amennyiben sikertelenül próbálkozott volna a szájon át bevehető gyógyszerek beadásával, úgy erre más megoldást kellett volna találnia. Nyilvánvaló, hogy a vényköteles, de hónapokon keresztül fel sem íratott gyógyszerek beadását a vádlott meg sem kísérelhette.

Minden alapot nélkülöz, hogy a nem szobatiszta sértettet ne lehetett volna elfogadható higiénés körülmények között tartani. Gumilepedő igénybevételével elejét lehetett volna venni annak, hogy két, a sértett fekvőhelyéül szolgáló heverő is tönkremenjen. A megfelelő méretű és kellő időben cserélt pelenka alkalmazásával pedig elkerülhető lett volna, hogy a sértett tartósan nedves közegben legyen és felfekvései keletkezzenek.

A sértett tartózkodási helyéül szolgáló szoba fűtését illetően egyaránt megcáfolást nyert, hogy a radiátor szabályozható lett volna, illetve, hogy a nyitott ajtón át a szomszéd helyiségből beáramló meleg levegő megfelelő hőmérsékletet biztosított volna a folyamatosan ágyban fekvő sértettnek.

Ezt egyrészt a helyszíni szemle megállapítása, másrészt az elsőfokú bíróság által elfogadott tanúvallomások cáfolták.

Az adott szoba hőmérsékletére nézve általánosságban nyilatkoztak tanú1 és tanú2. Tanú1szerint olyan hideg volt a sértett szobájában, hogy ott huzamosabb ideig tartózkodni nem lehetett. Ezzel összhangban állította a sértetthez ápolónőként

ismétlődően kijáró tanú², hogy a házban olyan hideg volt, hogy rendszerint kabátban végezte a sértett ellátását. Az is feltűnt neki, hogy jóval hidegebb volt, ha váratlanul érkezett kötözésre, mintha jövedele időpontját előre jelezte. A sértetthez 2008. január 15. napján kihívott házi orvos szerint aznap kimondottan hideg volt a szobában és megtapintva a radiátort, az jéghidegnek bizonyult.

A vádbeli napot megelőzően kórházba került sértettet a vádlott saját felelősségére azért hozatta haza idő előtt a kórházból, hogy ne essen el az ápolási díjtól és anyja nyugellátásához is hozzájusson.

A sértetthez annak az ágyról való leesése és a fűtetlen helyiségben ismeretlen ideig földön tartózkodását követően is csak órákkal később és kizárólag házastársa unszolására hívott orvost, akinek csupán a második telefonhívás kapcsán adott reális tájékoztatást a sértett tényleges állapotáról.

Annak megítélése szempontjából, hogy a vádlott büntetőjogi felelőssége melyik bűncselekmény törvényi tényállását meríti ki, több tényállás elhatárolása szükséges.

A Btk.173.§-ában írt gondozás elmulasztása büntetnének és a mulasztással elkövetett emberölésnek a tényállása több rokon vonást mutat. Így mindkét bűncselekmény alanya az állapotánál vagy idős koránál fogva önmagáról gondoskodni nem képes személy, továbbá az elkövetés nem tevőlegesen, hanem passzív magatartással vagyis szándékos mulasztással valósul meg és jellegzetessége, hogy az elkövető egyáltalán nem vagy csak részben tesz eleget a sértett irányában fennálló és családi köteléken vagy jogi alapokon nyugvó konkrét gondozási kötelezettségének.

Alapvető különbség azonban a gondozás elmulasztásának büntetési alakzata és a mulasztással elkövetett emberölés között, hogy míg az előbbi bűncselekmény eredménye a gondozásra szoruló személy életének, egészségének vagy testi épségének a veszélyeztetése, - addig a passzív magatartással elkövetett emberölés esetén az elkövető tudata átfogja, hogy a koránál vagy egészségi állapotánál fogva önmagáról gondoskodni nem tudó személy létfenntartásának, gyógykezelésének és felügyeletének elmulasztása a halálos eredmény reális lehetőségét teremti meg és e következményt kívánja vagy ebbe belenyugszik. (BH. 1982/316. jogeset)

Elhatárolandó továbbá az emberölés a segítségnyújtás elmulasztásától is.

A segítségnyújtás elmulasztását az követi el, aki nem nyújt tőle elvárható segítséget sérült vagy olyan személynek, akinek élete vagy testi épsége közvetlen veszélyben van. Az emberölés nyitott törvényi tényállás, azaz a törvényhozó az elkövetési magatartást közelebbről nem határozza meg, így a Btk.172.§-ának (2) bekezdése szerinti segítségnyújtás halált okozó elmulasztásának és a mulasztással elkövetett emberölésnek az elkövetési magatartása szorosan érintkezik és az eredmény tekintetében azonos, ezért azokat a specifikus jegyeket kell köztük megtalálni, amelyek eltérőek.

A Btk.172.§-ának (1) bekezdése általános, mindenkit terhelő jogi kötelezettséget fogalmaz meg, a mulasztás nem azonosítható a nem tevással, mint erőpihentetéssel, hanem olyannak a nem tévése, amit az elkövetőnek meg kellett volna tennie. Mulasztásról ebben az értelemben tehát csak kötelezettséggel szemben lehet szó. Egyfelől segítségnyújtásra szoruló ember van, másfelől az elkövető segítségnyújtásra képes.

Az emberölésben való bűnösség megállapításához nem elegendő a Btk.172.§-ában kifejezésre juttatott általános jogi kötelezettség teljesítésének elmulasztása. A mulasztásos emberölés ezt meghaladó, speciális kötelezettség nem teljesítését jelenti.

Ilyen kötelezettség forrása lehet főként a családi kapcsolat, a polgári jogi szerződés, a munkaviszony, a hivatáson, foglalkozáson alapuló szabály. Ide sorolható továbbá az elkövetőnek az a megelőző tevékenysége, amivel - neki erkölcsileg felróható módon - közreműködött abban, hogy a sértett életét veszélyeztető helyzetbe került.

Míg a segítségnyújtás elmulasztása általában személytelen jellegű, addig a mulasztással elkövetett emberölés „megszemélyesített”. Az elkövető és a sértett között olyan kapcsolatnak kell lennie, hogy amely jogi és erkölcsi értelemben is felülmúlja a mindenkitől elvárható, általános segítségnyújtási kötelezettséget. Ezen belül is kiemelendő, hogy a nem jogi eredetű speciális kötelezettségeknek nem akármilyen, hanem alapvető etikai normákon kell nyugodniuk.

Az emberölés megállapítására kizárólag olyan esetekben kerülhet sor, amikor az elkövető valamilyen speciális kötelezettségének nem tesz eleget és a sértett halálát kívánja vagy abba belenyugszik. A szándékos emberölés mulasztással megvalósulása esetén az elkövető magatartásától függetlenül megindul egy olyan okfolyamat, amely a halálos eredmény irányába vezet. Az elkövető felismeri az okfolyamatot, de a halálos eredmény bekövetkezésének megakadályozását szándékosan elmulasztja, holott erre egyrészt jogi alapon nyugvó kötelezettsége lenne, másrészt az eredmény elhárítására reális lehetősége van. (BH.1992/441. számú jogeset)

Az önhibából ittas állapotba kerülő és ebben az állapotban bűncselekmény tényállását megvalósító cselekmény elkövetőjét olyannak kell tekinteni, mint aki cselekményét teljesen józanul követte el, azaz beszámítási képessége korlátlan. Mindez azonban nem érinti a szándékosság egyes elemei beható vizsgálatának szükségességét. Ilyen esetekben az alkoholos tudatzavar folytán kizárólag a cselekmény tárgyi oldalának vizsgálata ad eligazodást és az elkövető eredményesen nem hivatkozhat arra, hogy ittas állapota miatt egyáltalán nem tudta, vagy nem helyesen fogta fel a halálos eredmény bekövetkezésének lehetőségét. Az vizsgálandó tehát ilyen esetben, hogy az elkövető leittasodása önhibából eredő volt-e, illetve az alanyi oldal teljességét feltételezve az általa megvalósított cselekmény

szándékosan vagy gondatlanságból elkövetett bűncselekményként lenne-e értékelhető, illetve azok melyik válfaja lenne megállapítható.

Az elkövetés idején fennálló (aktuális) tudati állapot megállapításánál, illetve megítélésénél, hogy az elkövető szándéka ölésre irányult-e - a külvilágban megnyilvánuló és megismerhető azon tényekből kell következtetést levonni, amelyek részben tárgyi, részben alanyi jellegűek.

Az iránymutatás a tárgyi tényezők körében példálózóan sorolja fel a cselekmény elkövetésére az elkövetés körülményeinek, a véghezvitel módjának ölésre való alkalmasságát, az elkövetés előtt, alatt illetve után az elkövető által tett kijelentéseket illetve ezzel összefüggésben tanúsított magatartást.

Az alanyi tényezők körében alapvető jelentősége van az elkövető személyiségének és jellemző tulajdonságainak, vizsgálni kell a cselekményt kiváltó okokat és körülményeket, s gondot kell fordítani a véghezvitelt megelőző pszichikus folyamat feltárására, az elkövetőnek a passzív alanyokhoz való viszonyára.

Az irányadó történeti tényállás alapján a vádlott nem tett eleget anyja irányában fennálló, családi köteléken és jogi alapokon is nyugvó konkrét gondozási kötelezettségének, amely tartalma a létszükséglet biztosításán kívül az alapvető gyógykezelésre, felügyeletre és az élet fenntartásához szükséges egyéb körülmények biztosítására is kiterjedt. A vádlott olyan szándékos mulasztási magatartást tanúsított, amely során tudata átfogta, hogy a koránál és állapotánál fogva önmagáról gondoskodni nem tudó sértett létfenntartásának, gyógykezelésének és felügyeletének elmulasztása a halálos eredmény bekövetkezésének reális lehetőségét teremti meg és ebbe belenyugodva cselekedett. A kifejtettekből arra lehetett következtetni, hogy a vádlott elkövetéskori tudatában felmerült a sértett halálának lehetősége és ennek elmaradásában kellő alappal nem bízhatott. Így a halálos eredményhez viszonyulása az eredménybe való belenyugvással egyenértékű, azaz eshetőleges szándékként (Btk. 13.§-ának II. tétele) értékelendő.

A fentiek szerint a vádlott történeti tényállás szerinti cselekvősége a Btk.166.§-ának (1) bekezdése szerinti eshetőleges szándékkal megvalósított emberölés büntette, s a másodfokú bíróság a vádlott terhére rótt bűncselekmény minősítését - a vádiratban foglalttal és az ügyészi indítvánnyal egyezően - ekként változtatta meg.

A büntetés kiszabása körében a vádlott büntetlen előélete a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlya miatt csupán csekély nyomatékkal volt értékelhető. Ugyanakkor további enyhítő hatású bűnösségi tényező volt a vádlott eshetőleges szándéka. Mellőzni kellett az elsőfokú bíróság által súlyosítóként értékelt körülmények köréből, hogy a vádlott italozásával összefüggésben rendszeresen és visszatérően elhanyagolta édesanyja ápolását, mivel ez a bűncselekmény elkövetési magatartása. A vádlott terhére kellett viszont figyelembe venni a vádbeli

cselekvősegen kívül eső, a sértettel szemben tanúsított kifogásolható magatartását (többször megpofozta, az ágyról leejtette édesanyját), továbbá, hogy közeli hozzátartozóját tartotta embertelen körülmények között.

A másodfokú bíróság nem osztotta a fellebbviteli főügyészség Btk. 2.§-ával kapcsolatos álláspontját, amely a vádlottnál a cselekménye elbírálása idején hatályos büntető törvényt tartja alkalmazandónak.

A Btk. 2.§-a értelmében anyagi jogszabályok megváltozása esetén akkor kell az elbíráláskor hatályos törvényt alkalmazni, ha az mind a cselekmény minősítése, mind az alkalmazandó joghátrányok szempontjából kedvezőbb a vádlottra.

A vádbeli bűncselekmény elkövetésekor illetve az elsőfokú ítélet meghozatala idején is hatályban volt a Btk.75.§-ában szabályozott alkoholista kényszergyógyítására vonatkozó rendelkezés, miszerint az elkövető alkoholista kényszergyógyítása rendelhető el, ha bűncselekménye alkoholista életmódjával függ össze és hat hónapot meghaladó, végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik. Ezen intézkedés alkalmazása az elsőfokú ítélet meghozatalakor törvényes és indokolt volt.

Az elsőfokú ügydöntő határozat meghozatalát követően (2010. május 1. napján) azonban hatályba lépett a 2009. évi LXXX. törvény 56.§-ának (7) bek. b/ pontja, amely hatályon kívül helyezte a Btk.75.§-át.

Ennek következtében az intézkedés végrehajtásával kapcsolatos 1979. évi 11. számú tvr. 85.§-ának hatályon kívül helyezésére is sor került, a 2009. évi CXLIX. törvény 120.§-ának (6) bekezdésével, 2010. május 1. napjától kezdődően.

A bűncselekmény minősítését és büntetési tételét tekintve nem történt változás.

A 2010. évi május 1. napján hatályba lépett és jelenleg is hatályos 2009. évi LXXX. törvény azonban szigorította az enyhítő szakasz alkalmazásának feltételeit, míg a 2010. július 23. napján 2010. évi LVI. törvény 1. §-a teljesen újraszabályozta a Btk.83.§-ában foglaltakat, így a büntetés kiszabásának elveit, újból beépítve a törvénybe a középértékes büntetést.

Ebből adódóan - annak ellenére, hogy a jelenleg hatályos törvény nem teszi ugyan lehetővé a kényszergyógyítás mint joghátrány alkalmazását, - az ügy elbírálásakor hatályos büntetőtörvény rendelkezései összhatásukban hátrányosabbak a terheltre nézve. Ebből adódóan vele szemben nem állapítható meg az új törvény visszaható hatálya, ezért a másodfokú bíróság a cselekmény elbírálása idején hatályos büntető törvényt alkalmazta.

A megváltozott minősítésnek megfelelően a másodfokú bíróság súlyosította a vádlott fő- és mellékbüntetését.

A szabadságvesztés büntetés mértékének meghatározásakor enyhítő szakasz alkalmazására nem látott lehetőséget, ezért a főbüntetést a bűnösségi tényezők figyelembevételével az irányadó törvényi minimummal egyezően állapította meg. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát a másodfokú bíróság a főbüntetéshez igazodó tartamra felemelte.

A Fővárosi Ítéltábla mellőzte a vádlottal szemben alkalmazott kényszergyógyítást, mivel az intézkedés végrehajtására - az anyagi jogi szabályok időközben bekövetkezett változása miatt, - jelenleg nincs törvényes lehetőség.

A megyei bíróság a bűnügyi költség tekintetében helyesen kötelezte a vádlottat a büntetőjogi felelősségével összefüggésben, indokoltan felmerült bűnügyi költség viselésére a Be.338.§-ának (1) bekezdésének megfelelően.

Nem rendelkezett azonban az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség teljes összegéről. Ezt az ítéltábla annyiban korigálta, hogy összecsúszva megjelölte a bűnügyi költség azon (a költségjegyzék 3; 4; és 5. tételei alá bejegyzett, együttesen 38.040 forintot kitevő) hányadát, amely xy volt gyanúsított szakértői vizsgálata, illetve kirendelt védői képviselője folytán szükségtelenül merült fel, s amelynek viselésére a vádlottat a Be.338.§-ának (2) bekezdése értelmében nem lehetett kötelezni.

A bűnügyi költség e részét a Be.339.§-ának (1) bekezdése értelmében az állam viseli.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§-ának (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be.371.§-ának (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére a Be.381.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat.

Budapesten, 2011. évi április hó 12. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Sebe Mária sk.
előadó bíró

Dr. Hildenbrand Róbert sk.
bíró

A Fejér Megyei Bíróság 6.B.119/2009/4. sorszámú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.238/2010/6. sorszámú ítéletében foglalt változtatással 2011. évi április hó 12. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapesten, 2011. évi április hó 12. napján

. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:
Horváth Judit
tisztviselő